

Maaneder eller længere, Veksler paa 4 Maaneder, kan ikke volde nogen Vanskelighed, men derimod kan det volde Vanskelighed for Banken at have bundet store Kapitaler i faste Ejendomme, Jernbanelaan og Kommunelaan, som det kan volde Vanskelighed at skulle kræve ind i daarlige Tider, og som det kan volde Ravage at faa. Derimod ere Veksellaan, Lombardlaan, og efter min Mening ogsaa Rembourslaan noget, som Banken i det hele skulde virke med og ikke med de store faste Laan. Lad Kreditforeningerne og de gamle Sparekasser beholde dem. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem er Formand for Sparekassen i Odense, som er gammel, og hvor Bestyrelsen vælger sig selv. Vi have ogsaa en i Aarhus, en i Randers, en i Aalborg og en i København, nogle gamle Sparekasser, der eje sig selv med store Kapitaler, og de kunne nok give billige Laan, men det er en gammel-dags Metode, de arbejde efter, som i alle Tilfælde ikke kan bruges uden til Kommunelaan og Laan i faste Ejendomme, saaledes, at de virke som halve Kreditforeninger. Men baade Landbrug og Handel kræve hurtigt ind- og udgaaende Penge og kræve dem saa hurtigt og billigt som muligt.

Naar Nationalbanken har Filialer alle Vegne, kan det bidrage til, at der kan tages Anvisninger fra By til By, og at Nationalbankens Anvisninger paa en Maade kunne blive Pengesedler, der kunne hjælpe paa Omsætningen, og det, tror jeg, har meget at sige. Jeg sagde forleden Dag, at jeg ønskede, at den ogsaa kunde give Rembours. Jeg ved ikke, om den gør det, jeg har fra anden Side hørt, at det kan den ikke indlade sig paa. Men det kan dog ikke være rigtigt, thi kan den ikke indlade sig paa Rembours, saa kan den dog give Lombardlaan og tage Veksler for det, saa det gør akkurat det samme. Og jeg vilde gerne have, den skulde gøre det, thi jeg synes ikke, det altid er saa rart, at det er tyske Vekselerere og Banker, vi skulle gøre op med, naar vi handle paa Amerika. Jeg vilde gerne have, at danske Banker skulde blive noget mere kendte, og jeg kan ikke tænke mig, at nogen Bank skulde være bedre dertil end den, Staten er engageret med. Den skulde være saa kendt, at den kunde vi give Anvisning paa baade paa Amerika, Australien og andre fjerntliggende Pladser. Nationalbanken bør blive en ledende Bank. Hvis vi ikke lade den faa Filialer og føre den frem, idet vi paa den ene Side give den gode Betingelser

og paa den anden Side forlange, at den skal ud i Befolkningen, vil det føre til, at den kommer til at staa, som den har gjort hidtil, som noget konservativt, tilbageholdende, en Reserve for andre Banker, hvor disse i Terminstiden kunne faa Laan. Det har jo været det, Nationalbanken væsentligst har levet paa, og oven i Købet har den taget Provision af disse Banker, og det er rigtigt nok, at den har gjort det, og jeg har ogsaa hørt, at den har taget ret store Renter af Banker i den Tid. Men jeg synes ikke, Banken skulde leve paa at gøre Forretninger med andre Banker, være deres Reserve, og saa tage baade Provision og høj Rente i den Tid. I alle andre Lande, Norge, Sverige, Tyskland, Holland, Belgien, Frankrig, er Nationalbanken den største, mest fremtrædende og kendte Bank. Her forsumper den, og det er i Virkeligheden Handelsbanken og Landmandsbanken, der ere de mest kendte Banker i Udlandet. Derfor har jeg slaaet til Lyd for, at den skal have Filialer ude omkring i Byerne. Handelsbanken har Filialer i mange Byer, Landmandsbanken har Filialer i mange Byer, men Nationalbanken skulde have det i endnu flere. Og det, at det ærede Medlem ikke har mærket, at den gør nogen Gavn, vejer intet, naar hele Handelsstanden og andre sige, at den har gjort Gavn. Jeg tør i hvert Fald paastaa, at jeg har haft mere med den Slags Pengeomsætninger at gøre end det ærede Medlem for Bogense (Aadal), der har siddet som Formand for en Sparekasse.

Jeg kender det, som sagt, fra vor Egn, vi have maattet give dyre Renter, 7—8 pCt. til Tider. Det er der ikke noget at sige til, men det kan ogsaa være ret vanskeligt, thi den Fare er til Stede ved Siden af, at de private Banker bleve enige om, at de vilde gøre hinandens Forretninger, hvad der sker saa tit, og endog bleve enige om ligefrem at boycotte Virksomheder. Jeg saa det, den Gang vi oprettede vor store Handelsvirksomhed. Endskønt Direktørerne i Bankerne vare villige, viste det sig, at der bag ved dem sad Bestyrelsesmedlemmer og Repræsentanter repræsenterende de store Handelshuse paa andre Pladser, og de vilde ikke være med, og følgelig maatte vi gaa til andre. Vi manglede en Bank. Det kunde aldrig falde os ind at gaa til Nationalbanken, men det burde være saaledes, at enhver solid Forretning, enten det var Købmænd, Landmænd, Fabrikanter, eller hvad det var, kunde entre med den, uden at der